

# CĪŅU BIEDRI

*Sabata pēcpusdienai*

## NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:6-8, 11; Marka 3:14; Mat. 8:23-27; Marka 4:35-41; 9:33-37; Mat. 20:20-28.

## ATMIŅAS PANTS:

"Un viņi sacīja viens otram: "Vai mūsu sirds nedega, kad viņš ar mums runāja, Rakstus izskaidrodams?" (Lūk. 24:32)

**N**o Savas kalpošanas agrīnajām dienām Jēzus nestrādāja viens. Viņš izvēlējās cilvēkus, lai viņi piedalās sludināšanā, mācīšanā un kalpošanā. Un lai gan četri evaņģēliji galvenokārt runā par Viņa dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos, tas bieži ir saistībā ar Viņa mācekļiem, kas Viņam bija vistuvāk.

Tādējādi, lielajai cīņai plosoties ap Viņu, mēs varam redzēt, kā tā plosās arī ap mācekļiem. Līdz pat galam, kad Jēzus izsaucās "Ir piepildīts!", sātānam nebija iespējams likt Jēzum kļūpt un krist. Kristus sekotāji tomēr daudz vieglāk kļuva par laupījumu. Viņu rakstura trūkumi deva ienaidniekam pieeju pie viņiem, ko viņš arī priecīgs izmantoja.

Lepnums, šaubas, stūrgalvība, pašlepnums, sīkumainība – lai arī kādi bija trūkumi, tie pavēra ceļu sātānam. Puse no viņu problēmas bija tā, ka viņi, paši ar saviem uzskatiem par to, kam jānotiek un kam vajadzētu notikt, neklausījās tajā, ko Jēzus teica, kas notiks.

Viņiem bija jāgūst daudzas smagas mācības. Bez šaubām, tā ir arī ar mums.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. februārī!*

# Pētera aicināšana

Kad mēs pārdomājam, cik būtiski jautājumi ir likti uz spēles lielajā cīņā, ir pārsteidzoši, ka Jēzus izmantoja cilvēkus par Saviem palīgiem kalpošanā, īpaši tādus - tik kļūdainus - kā tie, ko Viņš izvēlējās. Protams, ja mēs pārdomājam kritušo cilvēces stāvokli, neviens, ko Viņš izvēlējās, nebija bez morāliem defektiem.

Iedams gar Galilejas jūras ziemeļu krastu ļaužu pūļa pavadībā, Jēzus ievēroja divas zvejnieku laivas, kuru īpašnieki tīrīja tīklus pēc neveiksmīgas nakts. Šie zvejnieki jau zināja par Jēzu. Viņš bija mācījis viņu sinagogā, kur Viņš ikvienu pārsteidza ar Saviem vārdiem (Lūk. 4:31, 32). Jēzus pat bija izdzinis dēmonu no kāda cilvēka viņu sinagogā, un visi bija pārsteigti (Lūk. 4:33-36). Viņi bija redzējuši Jēzu Pētera mājā, dziedinot Pētera sievasmāti (Lūk. 4:38, 39) un vēlāk vakarā dziedinot arī daudzus citus (Lūk. 4:40, 41).

Nav nekāds brīnums, ka pūlis sekoja Jēzum gar jūras krastu. Jēzus iekāpa Pētera laivā, palūdza Pēteri atstumt to mazliet no krasta, lai visi varētu Viņu redzēt, un tad uzrunāja ļaudis (Lūk. 5:3). Kad Viņš bija beidzis, Viņš teica Pēterim, lai iemet tikko iztīrīto tīklu dziļi ūdenī. Pēteris noteikti domāja, ka viņš neko nenozvejos, bet aiz cieņas pret Jēzu viņš izdarīja tā, kā Viņš teica.

*Izlasi Lūk. 5:6-8! Ko Pētera reakcija māca mums par viņu un kā palīdz mums saprast, kāpēc, neskatoties uz Pētera acīm redzamajiem trūkumiem, Jēzus viņu izvēlējās?* \_\_\_\_\_

---



---

Pētera reakcija ir ievērojama. Varbūt tā ir līdzīga Jēkaba cīņai ar eņģeli – tāda pati dievišķās klātbūtnes apziņa un sava bezvērtīguma izjūta (1. Moz. 32:24-30). Viens ir skaidrs. Pēteris apzinājās savu grēcīgumu, tāpēc ka viņš zināja, ka Kungs ir klātesošs. Viņa grēcīguma apziņa ir asā pretstatā, piemēram, dažu reliģisko vadītāju reakcijai, kas pašu Jēzu nosauca par grēcinieku (sk. Jāņa 9:24), tā vietā, lai atzītu savu grēcīgumu, pat Viņa klātbūtnē.

*Lūk. 5:11 teikts, ka viņi "atstāja visu" un sekoja Viņam, kas nozīmēja, ka tad, kad viņu tīkli bija tik pilni, ka gandrīz vai plīsa, vīri to visu atstāja un sekoja Jēzum. Kāda vēsts šeit ir mums?* \_\_\_\_\_

---

# “Ar Viņu”

Kad Jēzus aicināja pirmos mācekļus Galilejas krastā, viņi jau bija redzējuši Viņa spēku pār ļauno. Viņi bija redzējuši Viņu, izaicinot dēmonus (Lūk. 4:34-36), dziedinot slimos (Lūk. 4:38-41), valdot pār dabu (Lūk. 5:4-6), atklājot grēku un tad pārlicinot Pēteri, ka nav vajadzības baidīties (Lūk. 5:10).

Nedaudz vēlāk, pavadījis visu nakti lūgšanā (Lūk. 6:12), Jēzus sapulcināja Savus sekotājus (mācekļus) un no šīs plašākās grupas izvēlējās divpadsmit, nosaucis viņus par apustuļiem (Lūk. 6:13; grieķu vārds “apostolos” nozīmē “izsūtīt”). Pirms Jēzus viņus izsūtīja, Viņš pavadīja kādu laiku ar mācekļiem, dodot viņiem pamācības (Lūk. 9:1-5), kas bija līdzīgas vēstij, ko Viņš nedaudz vēlāk deva plašākajai grupai, kas sastāvēja no 70 cilvēkiem (Lūk. 10:1-16).

*Izlasi Marka 3:14! Ko Jēzus gribēja, lai apustuļi dara, pirms Viņš viņus izsūtīja darbā? Kāda svarīga vēsts šeit ir sniegta mums visiem?* \_\_\_\_\_

---

---

Cik daudzas reizes modernie mācekļi ir daudz dedzīgāki skriet un strādāt Jēzus labā, nekā pavadīt laiku ar Viņu? Vienkāršā realitāte ir, ka tad, kad mēs dodamies piepildīt evaņģēlija uzdevumu, skridami ar mūsu pašu darāmo darbu sarakstu, mēs paskrienam garām pasaules Glābējam un cenšamies sevi nolikt Viņa vietā. Ir pārāk viegli pieņemt “Mesijas kompleksu”, domājot, ka mūsu ziņā ir glābt pasauli, aizmirstot, ka Glābējs ir tikai un vienīgi Jēzus.

Tā būtu tīrākā patiesība, ja kāds teiktu, ka tik lielu daļu kristīgās vēstures ir aptraipījuši tie, kas, apliecinot Jēzus vārdu, nav pavadījuši laiku kopā ar Viņu, nav pazinuši Viņu, un kuru raksturs nav Viņa izmainīts. Mūsu pasaulei un draudzei vismazāk ir vajadzīgi tie, kas skrien apkārt ar Kristus vārdu, bet kas nav bijuši “ar Viņu”. Viens no sātana vislielākajiem trikiem lielajā cīņā ir viņa spēja izraudzīt par saviem sekotājiem tos, kas piesauc Kristus vārdu, un izmantot viņus, lai šo vārdu apkaunotu. Tātad, pirms Viņš viņus izsūtīja darbā, Jēzus gribēja, lai šie cilvēki ir kopā ar Viņu, lai, bez šaubām, mācītos no Viņa.

*Ko mums šodien, kad mums nav fiziskas, miesīgas Jēzus klātbūtnes, nozīmē būt “ar Viņu”? Kādi ir praktiskie veidi, kā mēs varam šodien atrast reālu laiku kopā ar Viņu?* \_\_\_\_\_

---

# Jēzus vara pār dabu

Izlasi Mat. 8:23-27, Marka 4:35-41 un Lūk. 8:22-25! Kā mēs redzam šajos pantos atklātu lielās cīņas realitāti? \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Lai gan mēs pilnībā nesaprotam, cik lielā mērā sātans ietekmē dabas pasauli, Raksti atklāj, ka viņa ietekme tajā ir jūtama, kā tas ir redzams stāstā par Ījabu (sk. Īj. 1:18, 19). Elena Vaita saka arī, ka "sātans tagad ar katastrofām uz jūras un sauszemes mēģina apzīmogot tik daudzus likteņus, cik vien iespējams" ("Debesu vietās" 348. lpp.), kas ir vēl viens norādījums uz viņa spēku šajā jomā. Pavisam noteikti, šķietami nebeidzamo dabas katastrofu vidū, kas nāk par pasauli, mēs redzam lielās cīņas realitāti, norisināmies šeit, virs zemes.

Šajā konkrētajā stāstā pēc garās dienas, kas bija pavadīta, mācot ļaudis, vakaram pienākot, Jēzus ierosināja, ka Viņš un apustuļi varētu doties uz mazāk apdzīvoto pretējo krastu. Ceļā viņiem pēkšņi uznāca nikns vējš un viļņi sitās iekšā laivā (Marka 4:37). Jēzus bija tik noguris, Viņš cieši gulēja, šķiet, nevērigi. Tā kā mācekļi bija tik aizņemti, iespējams, ka pagāja kāds laiks, pirms viņi saprata, ka Jēzus ir aizmidzis.

Jēzus neko neteica, kad viņi pirmo reizi Viņam uzsauca. Viņš nerunāja svētrunu, lai izskaidrotu nepatīkamo stāvokli, kādā viņi atrodas, vai lai ieteiktu, kā mācekļi varētu rīkoties, lai situāciju pārvarētu kā uzvarētāji. Viņš vienkārši pieceļas, paceļ Savu roku un saka vējam un viļņiem, lai tie rimstas un ir klusu, it kā tie būtu tikai trokšņaini bērni.

Šajā brīdī mācekļus pārņem izbrīns. "Viņus pārņēma lielas bailes, un viņi cits citam sacīja: "Kas viņš tāds ir, ka pat vējš un jūra viņam paklausa?" (Marka 4:41)

Lai gan šeit ir daudz mācību, ar šo stāstu mēs varam redzēt Jēzus varas lielumu un līdz ar to arī mūsu vajadzību uzticēties Viņam, lai arī kas notiktu.

*Lai gan mēs varam redzēt Kunga spēka realitāti pat pār dabu, viena vieta, kur Viņš neizmanto šo varu, ir mūsu personīgā griba. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik uzmanīgiem mums ir jābūt ar īpašo brīvās izvēles dāvanu, un kā lielās cīņas realitātei vajadzētu darīt mūs pat vēl uzmanīgākus tajā, kā mēs šo dāvanu izmantojam?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# Kurš ir lielākais?

*Izlasi Marka 9:33-37! Kādu mācību Jēzus šeit sniedza mācekļiem, un kāda vēsts šeit ir ietverta ikvienam, kas apgalvo, ka seko Jēzum? Sk. arī Mat. 18:3-5.* \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_

Šis strīds starp mācekļiem, bez šaubām, bija saistīts ar viņu uzskatiem par nākotni. Viņi domāja, ka Jēzus atbrīvos Israēlu no romiešiem, atjaunos Dāvida valsti un valdīs kā tās jaunais ķēniņš visā savā godībā, ko tauta piedzīvoja ķēniņa Sālamana vadībā. Ja tam bija jānotiek, viņi, bez šaubām, pieņēma, ka viņiem kā daļai no Kristus iekšējā loka pienāktos redzama un svarīga loma atjaunotajā valstībā. Bet pat ar to nepietika: viņi gribēja zināt, kurš starp viņiem būs valstībā "vislielākais". Pēc kā tas izklausās, ja ne pēc Lucifera skubinājumiem? (Sk. Jes. 14:14)

*Izlasi Mat. 20:20-28! Kā Jēzus atbildēja uz šo jautājumu? Kāda bija Viņa galvenā doma?* \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_

Varbūt šajā emocionālajā starpgadījumā visvairāk vilšanās sagādā tā konteksts. Viņi bija ceļā uz Jeruzālemi, kur Jēzus tiks krustā sists. Viņš tikko bija paskaidrojis, ka viņš tiks nodots, notiesāts uz nāvi, izsmiets, pērts un krustā sists, un tad trešajā dienā Viņš celsies augšā (Mat. 20:18, 19). Jautājums par lielāko radās uzreiz pēc tam, kad Viņš bija beidzis to teikt. Bija acīm redzams, ka viņi nebija klausījušies. Ieinteresēti savos šaurajos, godkārigajos centienos, viņi palaida garām augstākos jautājumus, kas bija likti uz spēles, pievēršoties nepareiziem uzskatiem par laicīgu valstību, kas nekad nenāks, un palaižot garām to, ko Jēzus teica par mūžīgo valstību, ko Viņš viņiem piedāvāja, pateicoties Savai gaidāmajai nāvei.

*Ir viegli domāt par to, cik tuvredzīgi un sīkmanīgi bija mācekļi. Paskaties uz sevi un jautā: "Kādu tuvredzību un sīkmanīgumu man ir jāiztīra no savas pašā dvēseles?"* \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_

# Dievišķā sastapšanās ar vārdu

Bija trešā diena pēc Jēzus nāves. Viņa sekotāji vēl joprojām bija šoka sastindzināti. Viņi domāja, ka Viņš satrieks romiešus, bet romieši, kā likās, satrieca Viņu.

Daudzi mācekļi satikās ar apustuļiem pēc krustā sišanas. Sieviešu grupiņa no viņu vidus devās uz kapu svētdien agri no rīta. Lūka nosauc trim no tām vārdus, bet bija arī citas, kas bija ar Viņu atnākušas no Galilejas (Lūk. 23:55; 24:1, 10). Viņas devās prom no tukšā kapa, lai pastāstītu "tiem vienpadsmit un pārējiem" par diviem vīriem mirdzošās drēbēs, ko viņas tur bija redzējušas (Lūk. 24:9).

Lūka ziņo, ka svētdien pēcpusdienā divi no Jēzus sekotājiem bija devušies divu trīs stundu garā ceļā prom no Jeruzālemes, atpakaļ uz savām mājām Emmausā (Lūk. 24:13). Visdrīzāk viņi bija tik iegrimuši savā sarunā par to, kas bija noticis nedēļas nogalē, ka nepamanīja blakus ejošo svešinieku. Varbūt viņi nebūtu vispār Viņu pamanījuši, ja Viņš nebūtu uzsācis sarunu, jautājot, kāpēc viņi ir tik noskumuši (Lūk. 24:17).

Šis jautājums lika aizsvilties vienam no viņiem – Kleopam. Viņš brīnījās, kā Svešinieks varēja nezināt visu, kas bija noticis. "Kas tad?" Svešinieks jautāja (Lūk. 24:19).

*Izlasi Lūk. 24:19-35! Ko šie ļaudis teica tādu, kas atklāja viņu izpratnes trūkumu, un kā Jēzus paskaidroja viņiem patiesību? \_\_\_\_\_*

Ievēro, ka Jēzus uzsvars bija uz Rakstiem. Tieši tāpat kā Viņš ķērās pie Rakstiem cīņā ar sātanu tuksnesī, Viņš arī šeit tveras pie Rakstiem, lai atvairītu tumsu, kurā atradās šie divi vīri. Tikai pēc tam, kad Viņš nopamatoja viņus Bībeles mācībās par Sevi un Savu misiju, Jēzus deva viņiem dažus spēcīgus piedzīvojumus, kas palīdzēja atbalstīt šīs Bībeles mācības: pirmkārt, Viņš atklāja viņiem Sevi, parādot, ka Viņš patiešām ir augšāmcēlies no mirušajiem; otrkārt, "Viņš tiem kļuva neredzams" (31.p.). Absolūti skaidrā Bībeles stunda par Jēzus salīdzinošo nāvi, kam sekoja šie spēcīgie piedzīvojumi, šiem diviem vīriem bija pietiekami iemesli ticībai.

*Šeit atkal tāpat kā viscaur evaņģēlijos mēs redzam Jēzu, izvirzot Bībeli priekšā un centrā. Kā mēs varam pasargāt sevi no jebkura veida domāšanas, kas mums varētu likt apšaubīt Rakstu autoritāti? \_\_\_\_\_*

## TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Esot miesā, Jēzus izdzina dēmonus (Lūk. 6:18), deva cerību bezcerīgajiem (Lūk. 6:20-23), parādīja cilvēkiem, kā dzīvē īstenot Dieva agapes mīlestību (Lūk. 6:27-49), dziedināja centuriona kalpu (Lūk. 7:2-10), uzmodināja atraītnes mirušo dēlu (Lūk. 7:12-16), apklusināja vētru (Lūk. 8:22-25), atbrīvoja dēmonu apsēsto Gerasā (Lūk. 8:26-39), dziedināja sievieti, kas asiņoja jau 12 gadus (Lūk. 8:43-48), uzmodināja Jaira mirušo meitiņu (Lūk. 8:41, 42, 49-56) un pat uzmodināja no mirušajiem Lācaru pēc tam, kad viņš bija miris četras dienas (Jāņa 11:39-44). To visu Viņš darīja un vēl vairāk, tomēr cilvēki vēl joprojām cīnījās, lai Viņam noticētu. "Pat Kristus mācekļi bija gausi mācīties un saprast. Neskatoties uz viņu mīlestību pret Viņu un cieņu pret Viņa raksturu, viņu ticība tam, ka Viņš ir Dieva Dēls, svārstījās. Viņu biežā atsaukšanās uz tēvu tradīcijām un nepārtrauktā nespēja saprast Viņa teikto parāda, cik grūti viņiem bija atbrīvot sevi no māņticības." (E. Vaita "Manuscript Releases" 18. sēj., 116. lpp.) Ticība ir dāvana no Dieva, bet tā ir dāvana, no kā cilvēki var atteikties. Un tas ir tāpēc, kā mēs esam brīdināti, ka sātans ir reāls, lielā cīņā ir reāla un ienaidnieks cītīgi strādā, lai liktu mums šaubīties un neticēt. Glābšana ir atrodama tikai ticībā tam, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis. Sātans to zina, tāpēc viņš dara visu, ko vien var, lai novērstu mūs no ticības. Tomēr mums vienmēr jāatceras – Jēzus ir bezgalīgi spēcīgāks nekā velns, un, ja mēs pieķeramies Jēzum, sātans nevar mūs uzvarēt.

## JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tu atbildētu kādam, kurš jautā: "Ja Jēzum ir tik liela vara pār dabu, kāpēc tad tik daudzi cilvēki, pat kristieši, krīt par upuriem dabas katastrofās?" Kā šajā atbildē iederas lielās cīņas realitāte?

---

2. Kādi iemesli mums ir ticībai Jēzum, un ko Bībele saka par Viņu? Kāpēc ir svarīgi šos iemeslus vienmēr atcerēties? Arī neskatoties uz to, cik labi ir mūsu iemesli, kāpēc daudzi cilvēki cīnās par ticību? Kas ir tas, kas liek mums šaubīties, un kā mēs ar to vislabāk varam tikt galā?

---

3. Kā mēs šajā nedēļā redzējam, Jēzus izvēlējās kļūdainus cilvēkus par Saviem darbabiedriem. Kādu cerību tas mums dod attiecībā uz to, kā Jēzus var izmantot tevi, neskatoties uz tavu vājumu?